



Тесс Герритсен

ЭЖОМ ЭОВ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Доктор Мора Айлс не любила коктейльні вечірки. Ходити по кімнаті, заповненій незнайомцями, було для неї ідеальним варіантом нестерпного вечора, але ось вона тут, з келихом шампанського в руці, стоїть під тиранозавром рексом. Кістки динозавра не очікували, що вона посміхнеться і заведе світську бесіду, чого Мора не вміла робити. Сховавшись у невибагливому товаристві тиранозавра, вона вдсяте перчитувала інформаційну табличку, радіючи, що цього разу не конкурує з ордами дітлахів, які завжди збираються біля ніг динозаврів. Сьогодні був вечір лише для дорослих, офіційну вечірку на знак подяки благодійникам Бостонського наукового музею, і як член комітету з благодійності, Мора ледве встигла вислизнути до початку промов. Вона стримано посміхалася і потягувала шампанське, поки чоловіки в смокінгах і жінки у вечірніх сукнях проходили повз неї, базікаючи й змішуючись з натовпом з легкістю, якої Мора ніколи не мала.

"Ви з тиранозавром виглядаєте дуже товариськими", - сказав чоловічий голос.

Мора обернулася і побачила привабливого темноволосого чоловіка, який посміхався до неї. Хоча вона була взута в чотири дюймові підбори, він був вищий за неї, стрункий і підтягнутий, у добре пошитому смокінгу. Вона глянула на його бейдж і побачила, що його звали Ілай Кілгор. Золота крапка над ім'ям свідчила про те, що пан Кілгор був високопоставленим благодійником музею.

"Бачу, ви в комітеті з благодійності", - сказав він, прочитавши її бейджик, так само як вона прочитала його бейджик. "Чудовий вечір сьогодні, докторе Айлс".

Вона посміхнулася у відповідь. "Це не моя заслуга. Все, що я зробила, це виписала чек і позичила своє ім'я для цієї справи". Вона потиснула йому руку. "Дякую за вашу щедрю пожертву музею. Нам потрібно, щоб кожна дитина в місті захопилася наукою".

"І цей титул "Доктор", який я бачу перед вашим ім'ям, - сказав він, вказуючи на її бейджик. "Це доктор медицини чи доктор філософії?" "Доктор Медицини. Я судово-медичний патологоанатом. А ви?"

Він скромно знизав плечима. "Нічого вражаючого. Гадаю, моя повноцінна робота - це підтримка важливих для мене справ". Це пояснювало золоту крапку на його бейджі. Він не мав професії, бо, очевидно, мав гроші.

"І які ж справи важливі для вас?" - запитала вона.

"Надихати молодих вчених, наприклад. Ось чому ми обоє тут сьогодні в танцювальному взутті".

"Танцюєте?" Вона здригнулася. "Більше схоже на кульгання. Це мої двогодинні туфлі".

Він подивився на її високі підбори. "А що буде через дві години?"

"Або я їх зніму, або комусь доведеться віднести мене додому".

"Обидві перспективи звучать досить захоплююче".

Вона розсміялася, здивована тим, що фліртує з привабливим незнайомцем, і швидко підтвердила, що він не носить обручки. Вечір став цікавішим: шампанське смакувало ще смачніше, а щоки заливаються приємним рум'янцем.

"То ти сьогодні тут сама?" - запитав він, обводячи поглядом кімнату в пошуках її супутника.

"Так. Я тут, щоб виконати свій громадський обов'язок."

"А чи є тут містер доктор Айлс?"

Вона зітхнула. "На жаль, ні. А ви?"

"Якщо не рахувати мою матір, місіс Кілгор - немає. Що, виявляється, добре, бо сьогодні ввечері я зможу насолодитися невимушеною бесідою з прекрасною жінкою в приголомшливій сукні".

"Це, - сказала вона з посмішкою, - звучить як фраза, яку ти вже використовував раніше".

"Але сьогодні я говорю серйозно". Він подивився на її порожній келих шампанського. "Дозволь мені наповнити його для тебе. Якщо пообіцяєш не зникати".

Вона подала йому келих. "Дякую, що позбавив мене болю шкутильгати до бару".

"Повернуся за мить. Скажи тиранозавру, щоб повадився добре."

Він пішов з її келихом шампанського, крокуючи з упевненістю людини, яка знає свій шлях серед натовпу в смокінгах.

Щойно вона втратила його з поля зору, як увімкнулися гучномовці.

"Доброго вечора, пані та панове! Я Джордж Гілман, голова благодійного комітету. Я радий бачити тут так багато людей, яким небайдужий цей музей і те, як він збагачує наше місто, надихає наших дітей і пробуджує в нас інтерес до науки..."

Двогодинні туфлі Мори майже досягли своєї межі. Вона притулилася до колони, намагаючись зняти тиск з заанімілих пальців ніг, коли Джордж Гілман закінчив своє вступне слово. Директор музею взяв мікрофон і

почав говорити про їхню місію як освітян і науковців, все те, у що Мора глибоко вірила. Її очі не відривалися від оратора, але вона ледве вловлювала його слова, бо її відволікали гул натовпу, приплив крові до обличчя та увага одного незнайомця. Раптом він знову опинився біля неї.

"Тримай", - прошепотів він, вкладаючи їй у руку повний келих шампанського. "Що я пропустив?"

"Вступну частину."

"Тиранозавр не чіплявся?"

"Він був дуже хорошим хлопчиком", - сказала вона, відпиваючи келих.

"Ти вечеряла?"

"Канapé були повноцінною стравою."

"Я прийшов надто пізно, щоб спробувати їх. Тож..."

"Що?" Вона подивилася на нього.

"Коли закінчатся промови, давай я запрошу тебе кудись на десерт". Він дивився на неї так, ніби вона була десертом.

Шампанське зробило її сміливою, навіть нерозважливою, але щось, що вона побачила в його очах, змусило її завагатися. Вона зробила ще один ковток, даючи собі час зважити його запрошення. "Ми щойно познайомилися, Ілаю."

"Так. Але я маю особливу золоту крапку, - сказав він, постукуючи по бейджику з ім'ям. "Це щось значить?"

Тепер їй довелося посміхнутися. Якщо й існувало місце, де можна зустріти пристойного чоловіка, то це був благодійний вечір у Музеї науки. Що б вона раніше не помітила в його очах, що б не викликало внутрішньої тривоги, більше не було видно. "Після промов", - сказала вона.

"Звичайно. Саме тому ми тут".

"А потім я хочу почути більше про вас. Чим ви займаєтеся, окрім благодійності?"

"За десертом. І я знаю одне місце. Французьке кафе, прямо в цьому районі. Полуничні пироги не гірші, ніж у Парижі. І це досить близько, щоб дійти пішки."

"Ой." Вона подивилася на свої туфлі. "Навіть не вимовляй цього слова".

Він співчутливо кивнув. "Я можу організувати альтернативний транспорт. Гарбуз. Лімузин. Носилки."

"Навіть гарбуз звучить добре".

Тепер мікрофон взяв головний доповідач вечора. Видатний кліматолог з Массачусетського технологічного інституту. Мора випила своє

шампанське, щоб підготуватися до похмурої лекції, яка неодмінно мала відбутися. Зменшення полярних льодовиків і зникнення фітопланктону. Хоча на ній була лише шовкова сукня з відкритою спиною, кімната здавалася теплою і раптом задушливою.

"...і як ми, як країна, можемо розумно відповісти на ці глобальні виклики, враховуючи останні результати тестів з природничих наук у наших школах?"

Мора подивилася на інших учасників. Чи ніхто більше не відчував задухи? Навколо неї були жінки в дорогих сукнях, які виглядали холоднокровними й зібраними.

Вона відчула міцну руку на своїй руці та подивилася в обличчя Ілая. Він взяв її порожній келих з-під шампанського і поставив його на тацю, що стояла поруч. "Думаю, тобі потрібно подихати свіжим повітрям", - сказав він.

"...і ось де ми опинилися сьогодні, в країні, яку стрімко затьмарюють наукові центри, що піднімаються в Азії, де..."

Сонячне світло палило їй повіки. Мора повернула голову, намагаючись уникнути відблисків, але воно світило їй на обличчя, як лампа для обігріву, досить гаряче, щоб обпалити шкіру. У роті сильно пересохло, а голова боліла. Клятий телефон все дзвонив і дзвонив.

Вона розплющила очі й примружилася від сонячного світла, що палахкотіло у вікні вітальні. *Чому я не в ліжку?* Вона намагалася зосередитися на навколишньому оточенні й побачила свій журнальний столик, перський килим, книжкову шафу. Все було на своїх місцях. За винятком її самої. *Як я заснула на дивані?* Телефон перестав дзвонити. Стогнувши, вона сіла, але одразу ж мусила опустити голову, бо кімната ніби закружляла. Перевернувшись на спину, сховавши обличчя в долонях, вона зрозуміла, що все ще одягнута у вечірню сукню з благодійного вечора в Музеї науки. Шовк був сильно зім'ятий від того, що вона спала, а одна туфля на високих підборах лежала під журнальним столиком. Де була друга туфля, вона не пам'ятала. Вона багато чого не пам'ятала. Як вона дісталася додому. Як вона пройшла через вхідні двері. Повільно вона знову випросталася, і цього разу кімната залишилася рівною. Вона помітила свою сумочку на підлозі, а поруч лежали ключі. "Мабуть, я сама доїхала додому", - подумала вона. Відчинила вхідні двері й впала на диван.

Чому я нічого не пам'ятаю?

Вона підвелася, хитаючись, як п'яна жінка, і, спотикаючись, пройшла через коридор на кухню. Там вона випила дві повні склянки води, ковтаючи її так жадібно, що вода стікала по її підборідді і забризкала її шовкову сукню. Їй було байдуже. Нарешті втамувавши спрагу, вона сперлася на стільницю, відчуючи себе стійкішою. Сильнішою. Голова все ще пульсувала, але вона вже достатньо прокинулася, щоб відчуті перші уколи страху. Кухонний годинник показував одинадцять тридцять п'ять. Була неділя, але навіть у вихідні вона ніколи не спала так пізно. *Що зі мною сталося минулої ночі? Чому я не можу згадати?* Вона подивилася на свою сукню. За винятком зім'ятої тканини та свіжих плям від води, вона виглядала цілою і неушкодженою. На ній були колготки, хоча на лівій панчосі вже простягалася велика дірка. Її не пограбували, оскільки її сумочка і ключі були в...

Моя сумочка.

Вона поспішила назад до вітальні і взяла свою вечірню сумочку. У ній вона знайшла свою візитницю, помаду та гаманець. Гаманець був розстебнутий. Зі зростаючим почуттям паніки вона відкрила його і з полегшенням побачила всі свої кредитні картки; не вистачало лише водійських прав. Ні, вони лежали на дні сумочки.

У двері подзвонили. Вона обернулася, серце несподівано закалатало. Невже відповіді чекають на неї на ганку? Хоча вона щойно випила дві склянки води, її горло знову пересохло, цього разу від хвилювання, і вона відчинила двері.

Детектив Джейн Ріццолі зняла сонцезахисні окуляри й насупилася, дивлячись на вечірню сукню Мори. "Хіба немає якогось правила щодо офіційного одягу до полудня?" - запитала вона.

Мора підняла руку до своєї пульсуючої голови. "О Боже, Джейн. Я так заплуталася".

"Що сталося?"

"Я не знаю. Я не знаю, що не так".

Джейн увійшла в будинок і зачинила двері. "Схоже, тобі треба присісти", - сказала вона, підводячи Мору до дивану. "Я дзвонила тобі цілу годину. Де ти була?"

"Тут". Мора опустила погляд на білі подушки і раптом розсміялася.

"Власне, тут. Тут я прокинулася".

"На дивані? Мабуть, була бурхлива ніч".

Мора заплющила очі від головного болю. Їй не треба було дивитися, щоб зрозуміти, що Джейн дивиться на неї невблаганним поглядом копа, і це саме те, що Мора не хотіла б зараз бачити. Опустивши голову на руки, Мора запитала: "Чому ти тут?"

"Ти не відповідала на дзвінки."

"Сьогодні неділя. Я не на виклику."

"Я знаю."

"Тоді чому ти намагалася додзвонитися до мене?" Її питання було зустрінуте тишею. Мора підняла голову і побачила, що дивиться прямо в очі Джейн.

Робота Мори полягала в тому, щоб тримати скальпель, але зараз Джейн була тією, хто проводив розтин, і Морі не подобалося бути на місці тіла.

"Я щойно з місця злочину, - сказала Джейн. "Ольмстед парк. На березі річки Мадді, на південь від ставка Леверетт, було знайдено тіло".

"Це не моя справа, не сьогодні. Чому ти мені про це розповідаєш?"

"Тому, що у нас є підстави вважати, що ти можеш знати жертву".

Мора випросталася, втупившись. "Кого?"

"У тому-то й річ, що ми не знаємо. У жертви немає ні гаманця, ні телефону. На даний момент він невідомий".

"Чому ти думаєш, що я його знаю?"

"Тому, що ми знайшли твою візитну картку в його нагрудній кишені."

"Вона могла бути у нього з багатьох причин. Я роздаю свої візитки всім, хто має справу з..."

"Твоя домашня адреса була написана на звороті, Мора."

Мора на мить завмерла, намагаючись розібратися в хаосі думок, що все ще панував у її голові. Вона рідко давала комусь свою особисту інформацію - ні номер телефону, ні, тим паче місце проживання. Вона надто дорожила своїм приватним життям. "Цей чоловік, - тихо промовила вона. "Як він виглядає?"

"Темне волосся. Років сорока, міцної статури. Гадаю, його можна назвати симпатичним".

Мора підняла голову. "У що він був одягнений?"

"Кумедно, що ти про це запитала", - сказала Джейн, дивлячись на вечірню сукню Мори. "На ньому був дуже гарний смокінг. Принаймні, він був гарним, поки хтось не порізав його ножем".

Мора скочила на ноги. "Вибач", - задихаючись, промовила вона і кинулася до своєї ванної кімнати. Вона ледве встигла і впустила голову над

унітазом, коли її почало нудити. Нічого, крім води, не з'явилося, кожна крапля тих двох повних склянок, які вона так швидко випила. Вона почувалась слабкою і тремтіла, і ледве почула, як Джейн постукала у двері. "Мора? Ти в порядку, Мора?"

"Я вийду за хвилину". Мора непевно піднялася на ноги й втупилася в своє відображення в дзеркалі. Її зазвичай доглянуте волосся було в безладі. Обличчя було хворобливо блідим, з однією яскравою смугою помади, розмазаною по щоці. Мертвий чоловік був одягнений у смокінг.

Вона відкрила кран і двічі вмилася, змиваючи всі сліди макіяжу. Нахилившись над раковиною, бризкаючи водою на щоки, вона раптом згадала обличчя. Чоловіка з темним волоссям, який посміхався до неї. Вона згадала вихори кольорів, жінок у вечірніх сукнях, що стояли навколо них. І келих шампанського.

Вона випросталася, вода капала на її сукню. Сукню, яку вона більше ніколи не хотіла вдягати. Вона розстебнула блискавку і скинула її. Зняла колготки та спідню білизну, відчайдушно намагаючись скинути все це з себе, бо відчувала, що воно брудне. Забруднене. Навіть коли вона кинула одяг у куток, вона знала, що це були докази, і вона не могла його випрати. Поки що не могла. Також вона не могла прийняти душ.

У своїй спальні вона переодяглася в джинси та футболку, але як тільки вони торкнулися її немітої шкіри, свіжий одяг відчувся брудним, тому що вона була брудною. Або могла бути.

Коли вона повернулася до вітальні, то побачила, що Джейн розмовляє по мобільному телефону. Джейн кинула один погляд на обличчя Мори й швидко поклала слухавку.

"Я хочу побачити тіло", - сказала Мора.

"Напевно, його зараз везуть до моргу".

"У тебе є фото?"

"Так. Я зробила одне, бо подумала, що тобі може знадобитися на нього подивитися". Джейн знайшла зображення на своєму телефоні, але зробила паузу, перш ніж віддати його Морі. "Ти впевнена щодо цього?"

"Я маю знати, чи це він". Вона взяла мобільний телефон Джейн і глянула на обличчя мертвого чоловіка. Згадала, як це ж обличчя посміхалося їй, коли він вклав келих шампанського в її руку. І вона згадала бейджик із золотою крапкою. "Ілай Кілгор", - сказала вона.

"Це його ім'я?"

"Так. Я познайомилася з ним вчора ввечері, на благодійному вечорі в Музеї науки. Він благодійник".

"Гаразд, тепер у нас є ім'я".

Коли Джейн забрала телефон, її очі все ще були спрямовані на Мору.

"Тепер ти хочеш розповісти мені решту історії? Тому що я бачу, що є ще дещо".

"Мені потрібно в лікарню, Джейн."

"Ти захворіла?"

"Можливо, я повинна бути впевнена..." Мора присіла в крісло й опустила голову вниз. "Я не думаю, що це сталося. Але мені потрібно обстежитися. На предмет згвалтування."

"Ти не знаєш?"

"Я не пам'ятаю!" Мора опустила голову на руки. "Я не пам'ятаю, як повернулася додому. Не пам'ятаю, як заснула на дивані".

"А що ти пам'ятаєш?"

"Початок благодійного вечора. Знайомство з ним. Ми вийшли з музею, і в мене запаморочилося в голові. Пам'ятаю, що ми були на парковці, а потім..." Вона похитала головою. "Після цього, я не впевнена."

"Якимось чином тобі вдалося дістатися додому. Твоя машина тут?"

"Я не дивилася."

Джейн вийшла з вітальні, через кілька секунд вона повернулася. "Твої машини немає в гаражі."

"Але мої ключі ось тут". Вона вказала на підлогу.

"Хтось привіз тебе сюди. Хтось відчинив входні двері й поклав тебе на диван".

Той самий, хто підмішав мені щось в шампанське? Хто зараз мертвий від ножових поранень?

Джейн поклала заспокійливу руку на плече Мори. "Я відвезу тебе в лікарню, добре? І мені знадобиться твій одяг. У якому ти була вчора ввечері".

"На підлозі, в моїй ванній кімнаті. Все там, сукня, моя спідня білизна, панчохи." Мора зітхнула. "Я знаю, як це робиться."

"Ти також знаєш, що у мене є проблема, Мора. Хлопця, якого ти випадково зустріла вчора ввечері, знайшли вбитим. І ти не можеш згадати, як закінчився вечір".

Мора підняла на неї очі. "Думаю, у нас обох проблеми".

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Джейн звикла бачити Мору врівноваженою і контрольованою, королевою мертвих, яку не бентежили навіть ті жахи, що потрапляли на її стіл для розтину. Тому вона була шокована, побачивши, наскільки вразливою виглядала Мора, сидячи на столі у лікарні, одягнена в лікарняний паперовий халат. Мора здригнулася, коли голка проткнула її вену і темна кров потекла в пробірку для зразків.

"Це для тесту на наркотики?" - запитала Джейн.

"Доктор Мурата призначив ряд аналізів крові та сечі", - це все, що сказала медсестра, коли вона зняла джгут і приклеїла марлю до місця проколу. "На цьому все. Як тільки ви підпишете форму виписки, ви будете вільні, докторе Айлс. Ми подзвонимо вам, коли прийдуть результати аналізів". Вона вийшла з пробірками з кров'ю, зачинивши за собою шторку.

"Дякую, Джейн", - прошепотіла Мора. "За те, що залишилася зі мною".

"Почуваєшся краще?"

"Так. Тепер, коли все виглядає так, ніби я не була..." Голос Мори обірвався, перш ніж вона змогла вимовити це слово. "Я просто хотіла бути впевненою."

"Однак, - сказала Джейн, - нам потрібно буде забрати твій вечірній одяг, а також всі зібрані докази".

Мора насупилася. "Ви візьмете зразки з під моїх нігтів?"

Перш ніж Джейн встигла відповісти, у неї задзвонив мобільний телефон.

"Вибач", - сказала вона і вийшла. Вона йшла, поки не опинилася далеко в коридорі, де Мора не могла її почути. "Ріццолі", - відповіла вона.

"Пам'ятаєш ім'я, яке ти мені назвала, Ілай Кілгор?" - сказав її напарник, детектив Баррі Фрост.

"Ви зв'язалися з його найближчими родичами?"

"Навіть краще. Я зв'язався з ним. Містер Кілгор живий і здоровий і живе зі своїм партнером на Бікон-стріт".

"Чоловіком?"

"Саме так. Він сказав, що є благодійником Музею науки, але не зміг прийти на благодійний вечір, бо мав іншу зустріч. Чоловік, з яким доктор Айлс зустрічалася вчора ввечері, напевно, взяв бейдж з тих, що залишилися на столі".

"Класичний спосіб потрапити на вечірку. Але в такому натовпі це ризиковано. Можна подумати, що люди з їхнього кола знають один одного".

"Я зателефонував до музею, і вони надали мені записи з камер спостереження. Минулої ночі у них було чотириста гостей, тож було б легко прослизнути серед такої кількості людей. Якщо він прийшов у смокінгу, то, мабуть, є досвідченим у таких справах. Чорт забирай, у мене навіть немає смокінга".

"Отже, ми повернулися до початку. Хто наш мертвий Джон Доу?"

"Доктор Айлс була з ним минулої ночі, і вона поняття не має?"

"Вона каже, що не пам'ятає, що сталося. А що з машиною Мори? Ви знайшли її?"

"Так. Вона все ще на парковці музею, де, за її словами, вона припаркувала її минулої ночі. Вона була замкнена, нічого незвичайного".

"Якщо її машина була залишена в музеї, він, мабуть, відвіз її додому".

"То де ж його машина? Біля тіла не було жодного транспортного засобу", - зазначив Фрост.

Вона подумала про географію Бостона і зрозуміла, що якщо вона поїде прямо від Музею науки до будинку Мори в Брукліні, то місце вбивства буде прямо по дорозі. Їй не сподобалося, куди привела ця лінія міркувань. Це призводило до можливості, що Джон Доу був убитий і викинутий по дорозі до будинку Мори. Це означало, що вона була з вбивцею, коли це сталося. Або вона була вбивцею.

"Перевірте машини по сусідству з Морою", - сказала Джейн. "Будь-яку машину, яка не належить їй".

"Ти ж не думаєш, що..."

"Ми повинні, Фрост. У нас немає вибору". Вона підняла очі, коли Мора вийшла, вже одягнена, з оглядового кабінету. "Наразі вона наша єдина підозрювана".

Автомобіль був припаркований через дорогу від будинку Мори, чорний Buick LaCrosse з номерами штату Массачусетс, зареєстрований на Крістофера Скенлона з Брейнтрі. Ніхто з сусідів нічого не знав про машину, лише те, що вона вже була припаркована, коли вони прокинулися того ранку.

"Відчинена. Ключі все ще в замку запалювання", - сказав Фрост. "І подивіться, що там внизу". Він показав на підлогу під пасажирським сидінням, і серце Джейн впало, коли вона побачила жіночу туфлю на високих підборах. Це був той самий черевик, який вона бачила під журнальним столиком Мори.

"Евакуатор вже в дорозі, - сказав Фрост. "Як тільки вони доставлять його в лабораторію, я впевнений, що криміналісти знайдуть там і її відбитки пальців".

"О, Боже. Все стає все гірше і гірше."

"Якби це був хтось інший, ми б зачитали їй її права."

"Але це не хтось інший", - сказала Джейн. "Це Мора."

"І ми обидва знаємо кількох копів, які хотіли б побачити, як її ведуть до в'язниці".

Нещодавні свідчення Мори проти офіцера поліції Бостона відправили його до в'язниці - те, що багато копів розцінили як перетин тонкої блакитної лінії.

"Що у нас є на цього хлопця, Крістофера Скенлона?" - запитала вона.

Фрост перевірів дані на своєму смартфоні. "Вік сорок один рік, зріст - шість футів два дюйми, вага - сто вісімдесят фунтів. Каштанове волосся, блакитні очі". Він показав їй фотографію з водійських прав.

"Виглядає як наша жертва".

"Яка більше не є невідомою."

"І заціни. Судмедекспертиза відправила відбитки пальців жертви в AFIS. Скенлон є в їх базі даних. Два арешти, обидва за непристойні дії та побиття."

"Він гвалтівник? Є судимості?"

"Ні. Схоже, наша жертва була дуже поганим хлопчиком. Якому все сходило з рук".

Але не цього разу, подумала Джейн, переходячи вулицю до будинку Мори. Вона знайшла Мору, яка все ще сиділа на кухні, де вона залишила її кілька хвилин тому. Її чашка з кавою залишилася недоторканою, і вона ледь підняла очі, коли Джейн увійшла до кімнати.

"Це його машина?" запитала Мора.

"Схоже, що так. Його справжнє ім'я Крістофер Скенлон. Жив у Брейнтрі. Нічого не пригадуєш?"

"Я ж казала вам, я ніколи не зустрічала цього чоловіка до вчорашнього вечора".

Джейн не могла не вивчати дерев'яний блок кухонних ножів на стільниці. Не могла не помітити, що одне гніздо було порожнім.

"Це був ніж Wusthof?" тихо запитала Мора.

"Що?"

"Ніж, яким його вбили. Це марка моїх ножів. Це те, що вас цікавить, чи не так?"

"Знаряддя вбивства не було знайдено."

"Тоді ви захочете забрати мій, щоб порівняти рани. Відбитки пальців, кров. І не забудьте про ніж у посудомийній машині". Вона підняла голову і подивилася на Джейн. "У тебе є робота, я це розумію".

Джейн сіла за стіл. "Тоді ти також розумієш..."

"Я підозрювана". Мора іронічно засміялася. "Це порадує не одного офіцера поліції Бостона. Всемогутня судмедекспертка, яку всі так ненавидять".

"Неправда."

"Вони весело зауважують, що в моїй родині вбивства передаються у спадок. Яка мати, така й дочка."

"Ти - не твоя мати."

"Моя мати - монстр. Думаєш, нам дадуть привілей сидіти в сусідніх тюремних камерах?"

"Припини, Мора. Заради Бога."

"Я просто кажу, як є."

"Це говорить наркотик. Що б він тобі не дав, це вибило тебе з колії й змусило здатися". Джейн нахилилася вперед і люто сказала: "Я цього не дозволю".

Вони якось мить дивилися одне на одного.

Мора з посмішкою відкинулася на спинку крісла. "У кожного має бути своя Джейн Ріццолі".

Джейн підвелася і присунула стілець до столу. "Що ж, у цієї Джейн Ріццолі є робота".

Резиденцією Крістофера Скенлона був орендований таунхаус з двома спальнями на зеленій вулиці в Брейнтрі.

Містер Сігел, агент з нерухомості, який зустрів їх за адресою, продовжував хитати головою і бурмотіти "Жахливо, просто жахливо", поки вони підіймалися сходами до входних дверей. "Він був омріяним орендарем. Тримав майно в бездоганному стані". Він махнув рукою на доглянутий газон. "Бачите, який охайний двір?"

"Він ніколи не створював вам проблем?" запитав Фрост.

"Ніколи. Він переїхав десь дев'ять, десять місяців тому. Пройшов фінансову перевірку бездоганно. Відмінний кредитний рейтинг. Сто тисяч на банківському рахунку. Заплатив мені оренду за три місяці наперед".

Сігел відімкнув двері. "Такий орендар, про якого мріє кожен агент з нерухомості".

До тих пір, поки не дізнаєшся, що цей ідеальний орендар - гвалтівник.

Джейн і Фрост увійшли до помешкання і побачили чорний шкіряний диван, телевізор з великим екраном, хромований і скляний журнальний столик.

"Чоловіче місце, - подумала Джейн, - без жодних м'яких дотиків". Якщо тут і жила колись жінка, то в цій кімнаті з її холодним і відполірованим декором не було й сліду.

"Бачите, як тут все впорядковано?" - сказав містер Сігел. "Він підтримував дім в ідеальному стані".

"Це точно", - сказала Джейн, зосередившись на величезній фотографії в рамці, яка висіла на одній зі стін. Це був леопард, який дивився з трави, очі блискучі, потужні м'язи напружені для стрибка. Неперевершений хижак.

"Гадаю, ви шукаєте зачіпки, так?" - запитав містер Сігел, коли Джейн і Фрост продовжили огляд резиденції, переходячи від кухні до кабінету і головної спальні, обставленої в суворих чорно-білих тонах.

"У вас є якась інформація про найближчих родичів?" - запитав Фрост.

"Орендар ніколи не згадував про них. І він був неодружений".

"Друзі? Контакти?"

"Я лише агент з нерухомості. Не моя робота заводити дружбу з орендарями". Він насупився, коли Джейн відкрила шухляди комода, показуючи акуратно складені шкарпетки, спідню білизну та светри. "Що це за історія з його смертю? Це було пограбування чи щось таке?"

"Це розслідується", - сказала вона.

"Його застрелили? Зарізали? Що?"

Джейн проігнорувала його запитання і зосередилася на ноутбучі, що стояв на тумбочці. Увімкнувши його, вона побачила, що він захищений паролем.

"У мене таке відчуття, що це було не просто пограбування, - сказав містер Сігел. "Чи є щось, про що мені варто хвилюватися? Наприклад, він займався чимось незаконним?" Він насупився, побачивши кам'яний вираз обличчя Джейн, і застогнав. "О, Боже. Я думав, що він занадто хороший, щоб бути правдою! Вся ця оренда наперед. Він був наркодилером чи що?"

"Ріццолі!" покликала Фрост з ванної кімнати.

Вона знайшла його навколішки біля шафки під раковиною. Він піднявся на ноги, тримаючи в руках сумку на блискавці.

"Дивись, що я знайшов. Це було заховано в глибині, за миючими засобами".

Крізь прозорий пластик вона побачила блістерні упаковки білих таблеток з назвою фармацевтичної компанії: "Рош". Вона подивилася на Фроста.

"Рогіпнол".

"Що? Руфі? " - запитав містер Сігел. "Навіщо йому могло знадобитися щось подібне?"

"Я можу придумати одну причину", - сказала Джейн, звертаючись до агента з нерухомості. "Розкажіть мені все про Крістофера Скенлона".

"Я вже все розповів. Він був хорошим орендарем".

"Так, так. Сплачував орендну плату, стриг газон. Він коли-небудь приводив сюди жінок? Сусіди не скаржилися на якісь порушення?"

"Ні, ніколи. Ні вечірок, ні гучної музики. Насправді, вночі його тут майже не було. Я думаю, що він був у якоїсь дівчини, хоча він сказав мені, що у нього немає дівчини".

У Фроста задзвонив мобільний телефон, і він вийшов з ванної, щоб відповісти на дзвінок.

"А як щодо його роботи? Ви казали, що він був розробником програмного забезпечення".

"Фрілансер, сказав мені, що працює вдома. Я подумав, що мені не потрібно бачити його декларацію про доходи, тому що у нього стільки грошей на банківському рахунку. Ви думаєте, що це була неправда? Що він не працював у сфері програмного забезпечення?"

"Я не можу бути впевнена, що саме правда про містера Скенлона". За винятком того, що йому постачали достатньо рогіпнолу, щоб вирубити кілька десятків жінок.

Фрост знову з'явився у дверях. "Хочеш вийти зі мною?" - сказав він їй. "Нам треба поговорити".

Побачивши похмурий вираз його обличчя, вона негайно вийшла за ним з будинку. Вони зупинилися на галявині перед будинком, де містер Сігел не міг підслухати їхню розмову.

"Я щойно дізнався подробиці двох арештів Скенлона, - сказав Фрост.

"Чому його так і не засудили?"

"У першому випадку він був помічений на камері спостереження бару, коли від'їжджав з жертвою, Кітті О'Брайен, двадцяти шести років. На жаль, вона чекала тиждень, щоб повідомити про злочин. Звинувачення були зняті, оскільки Кітті не могла згадати, що сталося. Крім того, тієї ночі вона

була дуже п'яна, що ускладнювало справу. Через кілька місяців вона наклала на себе руки. Взяла батькову рушницю і вистрілила собі в голову".

"Скенлон зіпсував життя бідолашній дівчині, а йому все зійшло з рук?"

"Залишив її батька спустошеним. Гаррі О'Брайен публічно погрожував вбити Скенлона. Що призвело до того, що бідолашньому О'Брайену висунули звинувачення."

"Тож Гаррі О'Брайен - найімовірнішим підозрюваний. Якщо він це зробив, я поплескаю його по спині, перш ніж заарештувати."

"Ми з тобою обидва."

"А як щодо другого арешту Скенлона? Як він вийшов цього разу?"

Фрост зітхнув. "Все стає складніше."

"Тільки не кажи мені, що це закінчилося другим самогубством."

"Ні, друга жертва зґвалтування жива. Півтора року тому Сара Шапіро, тридцяти двох років, познайомилася з хлопцем на виставці в художній галереї. Наступного ранку вона прокинулася вдома і зрозуміла, що її зґвалтували. Хтось у галереї помітив, що Сара поводитися неадекватно, коли сідала в машину чоловіка, тож записали номер машини Скенлона. Так його і впізнали".

"Чому ця справа не закінчилася обвинувальним вироком?"

"Скенлон стверджував, що він лише підвіз Сару додому і залишив її там."

"Якщо її зґвалтували, хіба у них не було його ДНК?"

"Ось що дивно. У Сари знайшли чоловічу ДНК. Але вона не належала Скенлону. І у неї не було хлопця."

Джейн витріщилася на нього. "Хтось інший зґвалтував її?"

Фрост кивнув. "Ми маємо справу з другим чоловіком. Його ДНК профіль вже був у базі даних CODIS за п'ятьма різними нападами в Массачусетсі".

"Серійний гвалтівник."

"Все ще гірше. Його остання жертва, минулого місяця, була задушена. Тепер цей гвалтівник перейшов до вбивств. І схоже, що наш Крістофер Скенлон доставляв йому жертв".

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Гаррі О'Брайену було шістдесят два роки, але чоловік, який дивився на них з порога, виглядав набагато старшим, його очі були порожніми, а плечі поникли, наче під вагою горя.

"Я знав, що колись поліція захоче поговорити зі мною", - сказав він. "Отже, Скенлон зробив це знову. Чи не так?"

"Ми вважаємо, що так", - сказала Джейн.

"Такий монстр, як він, не зупиняється одного дня. Він продовжує йти і йти, руйнуючи життя". Гаррі відступив убік, щоб дати їм увійти. "Заходьте, детективи. Скажіть, як я можу допомогти вам зловити цього вирока".

Це був старий будинок, і Джейн відчула його вік, коли увійшла до вітальні, накопичені запахи пилу, цвілі та зношених килимів. Перше, що привернуло її увагу, були фотографії на стіні, зображення того, що виглядало як одна й та ж темноволоса дівчина через роки. У дитинстві вона сидить на гойдалці. Підлітком у випускному капелюшку та мантиї. Молодою жінкою, яка обіймає усміхненого чоловіка. Джейн була вражена, коли впізнала Гаррі О'Брайена в обличчі цього чоловіка на фотографії - молодшу, щасливішу версію того гіркого чоловіка, який зараз стоїть у кімнаті разом з ними.

"Кітті так багато хотіла дати світові", - сказав він, дивлячись на фото своєї доньки. "Не тільки її велике серце і її гучний сміх. Вона була блискучою, першою в нашій родині вступила до коледжу. Працювала ночами, вдень ходила до коледжу. Вона щойно здобула ступінь доктора філософії з історії. Того вечора вона пішла святкувати. Опинилася в барі й трохи перебрала. І тоді він..." О'Брайен ковтнув і подивився у вікно. "Вона не могла зізнатися в тому, що з нею сталося, доки не минув тиждень. На той час, коли вона повідомила про це, занадто багато доказів було втрачено. Вона не переставала звинувачувати себе. Така розумна дівчина, а почувалася такою дурною".

"Вона не була відповідальна за те, що сталося", - сказав Фрост.

"Ви думаєте, я не говорив їй про це тисячу разів?", - випалив О'Брайен у відповідь. Його гнів раптово спав, і він опустил голову. "Вона використала мій пістолет. Тож я теж звинувачую себе. Я бачив, в якій депресії вона була, і я повинен був його позбутися. Я просто не думав, що вона коли-небудь..." Він похитав головою і зітхнув. "Усі винні. Та я виню саме Скенлона. Це він зруйнував мою прекрасну дівчинку. Мою єдину дитину".

"Крістофер Скенлон мертвий", - сказала Джейн.

Голова О'Брайена піднялася. "Що?"

"Його тіло було знайдено в Ольмстед парку."

"Це було вбивство?"

"Так. Вбивство. Це сталося минулої ночі."

О'Брайен на мить замовк, поки новина усвідомлювалася. "Добре", - сказав він. "Я радий, що хтось його зловив, поки я ще живий". Він зробив паузу.

"Ось чому ви тут, чи не так?"

"Ви погрожували містеру Скенлону в минулому."

"Звичайно, погрожував. Я просто хотів би вбити його сам, але у мене не вистачило духу". Він був сам собі огидний. "Я не зміг пройти через це."

"Ви, напевно, знаєте моє наступне питання", - сказала Джейн.

"Припускаю, що це "Де ви були минулої ночі?"".

"Хочете відповісти?"

"Так. Я був у гостях у подруги у Свомпскотте. Повечеряли у неї вдома, подивилися кілька DVD, трохи випили. Я повернувся додому десь після півночі, мабуть".

Джейн вивчала виснажене обличчя О'Брайена і запалі очі, і не могла уявити, щоб він засиджувався допізна, розважаючись з жінкою. "Як звати цю подругу?" - запитала вона.

"Моніка Варгас. Її мати теж була там. Номер Моніки є в телефонній книзі, тож ви можете зателефонувати їй і підтвердити це".

"Так і зробимо".

Друга відома жертва Крістофера Скенлона, Сара Шапіро, була менш налаштована з ними розмовляла. Вона підозріло зазірала у свої ледь прочинені двері, на яких все ще висів ланцюг.

"Я не дуже хочу про це говорити", - сказала вона.

"Це розслідування вбивства, пані Шапіро", - сказала Джейн.

"Якщо Скенлон мертвий, то я планую це відсвяткувати. Це все, що я скажу."

"У вас були всі підстави бажати йому смерті."

"Так, чорт забирай."

"Що означає, що у нас є всі підстави бути тут. Я знаю, що нелегко говорити про те, що він зробив з вами. Але ви ж розумієш, що ми мусимо запитати".

Зітхнувши, Сара нарешті відчинила двері й впустила їх. "Давайте покінчимо з цим. Тоді я зможу відкоркувати пляшку шампанського".

Її квартира була приголомшливою, з вікнами від підлоги до стелі, що виходили на проспект Співдружності. Меблі та твори мистецтва були підібрані зі смаком, а полиці з чорного дерева були заповнені дорогими на вигляд книгами про мистецтво.

Помітивши явну цікавість Джейн до її книжкової колекції, Сара запитала: "Ви цікавитеся мистецтвом, детективе?"

"Я знаю, що мені подобається".

"Це більше, ніж багато хто може сказати."

"Ви володієте художньою галереєю, чи не так?"

"На Ньюбері-стріт. Але я впевнена, що ви це вже знаєте." Сара втупилася в простір. "Ось як він мене знайшов", - тихо сказала вона. "На виставці в галереї мого друга. З усіх тих людей він обрав мене. Як лев обирає ягня".

"Нам шкода, що ми повертаємо вас до таких болючих спогадів", - сказав Фрост.

"Повертаєте?" Сара похитала головою. "Це ніколи не покидало мене. Яким чарівним він здавався. Як він прагнув принести мені келих вина. Коли я прокинулася наступного ранку, я знала, що сталося, хоча й не могла цього пригадати. О, я збиралася йти до кінця. Я робила все правильно, все, що повинна робити жертва зґвалтування. Я не пішла в душ, а одразу поїхала до швидкої допомоги й написала заяву в поліцію. Одна з гостей на рецепції бачила, як я, хитаючись, йшла до авто Скенлона, і їй вистачило розуму записати номер його авто. Коли я побачила його фото, то одразу впізнала його. Я поклялася поліції, що Крістофер Скенлон - людина, яка мене накачала наркотиками".

"Але він не був тим, хто тебе зґвалтував", - сказала Джейн.

Обличчя Сари напружилось. "Я казала їм, що це якась помилка. У криміналістичній лабораторії підмінили зразки ДНК. Або зразок був забруднений. Але ні, у всьому звинуватили мене. Ненадійний свідок. Жінка, яка звинуватила не того чоловіка в нападі на неї."

"Ви не пам'ятаєте другого чоловіка тієї ночі?"

"Я багато чого не пам'ятаю. Іноді з'являється іскра спогадів. Обличчя чоловіка. Я не впевнена, чи це справжній спогад, чи щось, що я вигадала". Вона різко засміялася. "Те, як я нібито сфабрикувала своє звинувачення. Не було жодного шансу, що прокурор візьметься за цю справу. Принаймні не після того, як з'явилися результати ДНК-експертизи".

"Але ви впевнені, що на виставці ви зустріли саме Крістофера Скенлона".

"Абсолютно. Пізніше я дізналася, що була не єдиною його жертвою. Була ще одна жінка, Кітті О'Брайен. Вона щойно здобула ступінь доктора філософії й святкувала, коли він підчепив її в барі. Я прочитала про Кітті після того, як вона покінчила життя самогубством, і я зрозуміла, що Скенлон полює на певний тип жінок. Впевнених у собі. Успішних".

І привабливих, подумала Джейн, дивлячись на Сару Шапіро. Це були ті самі слова, які вона могла б використати для опису Мори. Від цих слів у неї пробіг мороз по шкірі, коли вона уявила собі хижака, який помітив Мору серед натовпу. Як він кружляє над своєю здобиччю. Якимось чином Мора уникла долі Сари та Кітті: Вона не зазнала сексуального насильства. Натомість жертвою став Скенлон.

"То хто це зробив?" - запитала Сара. "Хто його вбив?"

"Це ми й намагаємося з'ясувати", - сказала Джейн.

"І у мене є мотив".

"Цілком зрозумілий."

"На щастя, у мене також є алібі. Ви сказали, що його вбили в суботу ввечері."

"Так і було."

"У суботу ввечері до мене приїхала подруга. Вона залишилася тут, і ми повечеряли. Багато розмовляли. Лягли спати близько опівночі."

"Ім'я вашої подруги?" - запитав Фрост, витягаючи свій блокнот.

"Джулія Чан." Сара взяла особисту записну книжку і перегорнула на літеру "Ч". "Я дам вам її номер телефону. Оскільки я впевнена, що ви захочете з нею поговорити".

"Ми підтвердили їхні алібі", - сказав Фрост. "Джулія Чан сказала, що провела вечір з Сарою Шапіро. А Моніка Варгас сказала, що Гаррі О'Брайен був у неї вдома у Свампскотті. Обидва підозрювані тепер, схоже, відпадають".

Це була ранкова нарада їхньої команди в поліції Бостона, і в конференцзалі сиділи Джейн і Фрост, детективи Мур і Кроу, а також командир їхнього підрозділу, лейтенант Маркетт. З моменту виявлення тіла Скенлона минуло понад сорок вісім годин. Знаряддя вбивства все ще не було знайдено. Розтин підтвердив, що причиною смерті стали множинні ножові поранення в спину і груди, шалений напад, що свідчить про неконтрольовану лють.

"Отже, ми повернулися до доктора Айлс, - сказав лейтенант Маркетт.

"Я від початку казав, що нам треба зосередитись на цьому", - відповів Кроу. Він ніколи не намагався приховати свою неприязнь до Мори, її

авторитет дратував його. Або ж його лякав її інтелект? "Її взуття та її відбитки пальців були в машині жертви. Камери спостереження музею показують, як вони виходять разом..."

"Мора не ходила", - сказала Джейн. "Вона хиталася".

"І його машина виявилася припаркованою прямо біля її будинку. Як на мене, схоже, що вони разом пішли з благодійного вечора, вона зарізала його в Олмстед парку, а потім поїхала додому на його машині".

"У напівпритомному стані?"

"Історія з амнезією занадто зручна, вам не здається? До того ж не було ніяких доказів сексуального насильства, ніякої наявності сперми. Якщо Скенлон доклав усіх зусиль, щоб накачати її наркотиками й доставити додому, чому він не забрав свій приз?"

Джейн розлютило те, що він так недбало розкидався інтимними подробицями випробувань, пережитих Морою. Вони обговорювали не просто жертву, це була її подруга. Вона нахилилась вперед, поклавши кулаки на стіл.

"Тоді де кров на її сукні? Скажи мені це. Не можна вдарити людину ножем п'ятнадцять разів і піти чистою".

"Вона переодяглася."

"Вона була в цій сукні на відео з камер спостереження в музеї."

"Якщо він був убитий кимось іншим після того, як привіз її додому, як він потрапив до Олмстед парку?" - запитав Кроу. "Його машина все ще була припаркована біля її будинку".

"Очевидно, що був ще один транспортний засіб", - сказала Джейн. "Хтось ще був причетний. Хтось, хто відвіз Скенлона в Олмстед Парк і вбив його там".

"Так. Цей таємничий другий чоловік, про якого ти постійно говориш."

"Невідома чоловіча ДНК була знайдена всередині Сари Шапіро. Існує другий чоловік."

"Або Сара Шапіро легковажна особа. Збрехала про те, коли в неї востаннє був секс з хлопцем, а потім звинуватила не того".

Фрост відповів: "Сара зовсім не здалася мені легковажною. Вона серйозний професіонал з хорошою головою на плечах".

Кроу подивився на Фроста і розсміявся. "І це каже наш місцевий експерт з питань жінок". Це була особливо жорстока шпилька на адресу Фроста, чия дружина пішла від нього, і який все ще оплакував розпад свого шлюбу.

Хоча Фрост закам'янів, він не відповів жорстокістю на жорстокість, він ніколи цього не робив.

"Ти так зациквився на Морі, - сказала Джейн Кроу, - що намагаєшся підігнати докази під свою теорію".

"Це ви називаєте її Морою, - зауважив Кроу. "Що робить очевидним, що у вас проблеми з об'єктивністю". Він повернувся до Маркетт. "Важко проводити розслідування, коли твій друг - головний підозрюваний".

"Вона тут жертва", - сказала Джейн.

"Це саме те, у що вона хоче, щоб ми повірили", - сказав Кроу. "Послухайте, я не кажу, що Скенлон не заслужив на це. Хто б його не вбив, він зробив нам усім послугу. Можливо, він намагався напасти на неї. Доктор Айлс прийшла в люті і відновила справедливість. Зрештою, вона заробляє на життя тим, що ріже людей. І вона досить розумна, щоб придумати гарну історію для прикриття".

Джейн обвела поглядом стіл. "Ти ж не можеш серйозно так думати".

"Ми повинні розглянути всі варіанти, Ріццолі, - сказав Маркетт. "Що ще у нас є?" Він повернувся до детектива Мура. "Щось ще про машину Скенлона?"

Мур, завжди спокійний голос підрозділу, відповів: "Криміналісти все ще працюють над мобільним телефоном, який вони знайшли під переднім сидінням. Це TracFone, захищений паролем, тому ми ще не змогли в нього проникнути. Той факт, що він був захований під сидінням, змушує мене думати, що цим телефоном він користувався лише зрідка".

"Щоб подзвонити своєму напарнику", - сказала Джейн.

"Якщо ми розблокуємо цей телефон, то, можливо, зможемо з'ясувати особу Хижака Номер Два", - сказав Мур.

"Я перевірів інші справи в базі даних CODIS. Всі з'ясування, де з'явилася невідома ДНК. Вони охоплюють період в чотири роки, всі в межах тридцяти миль від Бостона". Він набрав на клавіатурі ноутбука і повернув екран, щоб показати Маркетту зображення трьох жінок. "Ви помітите схожість між цими жертвами, а також між Сарою Шапіро і Кітті О'Брайен. Всі вони - освічені, успішні жінки. Всі вони були мішенню для нападів у висококласних місцях, таких як коктейльні вечірки або бізнес-конференції. Більшість з них востаннє бачили перед нападами з чоловіком, схожим за описом на Скенлона".

"Але його ДНК не було знайдено в жодній з цих справ", - сказав Маркетт.

"Ні", - відповів Мур. "Скенлон міг викрасти їх. Але він не ґвалтував їх".

Маркетт насупився. "Він був лише постачальником".

"Можливо, саме тому йому не потрібна була робота, - каже Фрост. "Він стверджував, що був розробником програмного забезпечення, але ми не можемо знайти жодних нещодавніх записів про працевлаштування, які б це підтверджували. Він помер, маючи триста тисяч доларів на різних рахунках. Це була його робота". Фрост вказав на фотографії жертв на екрані. "І схоже, що йому за це добре платили".

"Не дивно", - сказав Маркетт. "Скенлон бере на себе всі ризики. Показує своє обличчя на публіці. Відвозить жінок у своїй машині до їхніх власних помешкань".

"Досить легко отримати адреси з їхніх водійських посвідчень", - зазначив Фрост.

"І тоді з'являється другий чоловік. Жінок накачують наркотиками, тому вони ніколи не бачать чоловіка, який насправді на них напав. ДНК не належить Скенлону, тому навіть якщо його заарештують, він не може бути засуджений за зґвалтування. Це ідеальне партнерство, в якому Скенлон є працівником".

"Той, хто його найняв, очевидно, багатий і добре йому платить", - сказав Фрост. "Але, можливо, Скенлон став жадібним. Можливо, він намагався шантажувати свого боса. Це було б мотивом для вбивства".

"Тоді чому Скенлон все ще працював на нього?" - запитав Маркетт.

"Тому що, здається, саме цим він займався в суботу ввечері. Він прийшов на той благодійний вечір, щоб знайти наступну жертву".

І він вибрав саме таку жінку, яку жадає його роботодавець, подумала Джейн. Розумну. Привабливу. Успішну. Всі слова, які описували Мору Айлс. "Він хоче тільки найкраще, - тихо промовила вона, вдивляючись в обличчя на екрані комп'ютера Мура. "Можливо, він боїться таких жінок. Або ображається на них. І ось так він їх підкорює, таким чином принижуючи. Питання в тому, чому він сам не міг знайти цих жінок? Навіщо ризикувати, беручи партнера?"

"Можливо, він якийсь потворний", - сказав Фрост. "Не може підібратися до них."

"Або він занадто помітний", - припустив Мур. "Хтось, кого одразу впізнають".

Це друге припущення занепокоїло Джейн. Гроші та влада, подумала вона. Це те, з чим вони зіткнулися? Вбивця, який заплатив комусь іншому, щоб той взяв на себе ризик в очікуванні доставки наступної жертви? Це могла

бути Мора. Але в суботу ввечері щось пішло не так для цих партнерів. Все почалося досить добре на благодійному вечорі, де Скенлон обрав свою жертву і підсипав їй у напій рогіпнол. Він повів жертву, яка все більше хиталася, до своєї машини. В її сумочці він знайшов водійські права Мори й записав її адресу на звороті візитівки, яку він поклав до кишені. Він поїхав до її будинку в Брукліні, використав її ключі, щоб відімкнути двері, і заніс її всередину, де поклав на диван, непритомну і готову до згвалтування.

Але чомусь партнер не захотів її. Чи з'явився він взагалі тієї ночі? Чи вирішив почекати іншого разу?

Він уже знає, де її шукати.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Був пізній вечір, коли Мора увійшла до будівлі судмедекспертизи й побачила доктора Костаса, який застиг біля кавника із затиснутою в руці чашкою. Вона побачила свою секретарку Луїзу, яка дивилася на неї через екран свого комп'ютера. Мора нічого не сказала, але пройшла повз стіл Луїзи до свого кабінету і зачинила двері. Без сумніву, вони всі чули цю новину, як у медицині, так і в правоохоронних органах було мало секретів. Мора не була присутня на розтині Крістофера Скенлона, але знала, що його проводив доктор Брістоль, а це означало, що йому відомі обставини смерті Скенлона. Він знав, що її домашню адресу було знайдено в кишені жертви, що автомобіль Скенлона був припаркований біля її будинку, і що її відбитки пальців і її взуття були в цьому автомобілі.

Але найбільше її мучили не всі ті викривальні деталі, які робили її схожою на підозрювану. Ні, це були деталі, які робили її схожою на жертву. Довірлива жінка, яку хижак зачарував і одурманив. Хоча її не згвалтували, вона відчувала себе так само соромно і викрито, як і будь-яка жертва згвалтування, і їй знадобилася вся її сила духу, щоб зайти сьогодні в будівлю. Ось як треба давати відсіч, думала вона. Починати треба з того, щоб просто показати своє обличчя.

Луїза постукала і зайшла до кабінету, зачинивши за собою двері. "Як справи?" - запитала вона. "Я так хвилювалася. Ми всі хвилювалися".

"У мене все добре, Луїзо". Мора спокійно завантажила комп'ютер, ніби цей день був схожий на будь-який інший. День, коли вона оглядала рани інших, а не свої власні.

"Справді?" Луїза працювала в офісі судмедексперта так довго, що Мора не могла собі уявити час, коли ця жінка не була б тут, щоб привітати її щоранку, весело приносячи каву. В офісі, який щодня мав справу з трагедією, Луїза завжди була готова з добрим словом, втішною посмішкою. Але сьогодні Мора не хотіла від неї співчуття.

"Мені потрібен звіт про розтин Крістофера Скенлона", - сказала вона.

Це прохання налякало Луїзу. "Це ж... той чоловік..."

"Я знаю, хто він. Чи не могли б ви дістати його для мене?"

"Так, звичайно". Луїза відчинила двері, щоб піти, а потім озирнулася на Мору. "Якщо вам потрібно буде поговорити, якщо вам щось знадобиться, ви знаєте, що я тут".

Без сумніву, Луїза думала, що Мора потребує обіймів, плеча, на якому можна поплакатися.

Але найбільше Мора потребувала інформації. Будь-що, що допомогло б їй відновити в пам'яті те, що сталося в ті години, які вона не могла згадати.
Наскільки я знаю, тієї ночі я вбила людину.

Вона вже багато знала про Крістофера Скенлона. Вона знала, що його двічі заарештовували, і обидва рази його звинувачували жінки, які розповідали моторошно схожі історії. Скенлон зустрічав їх у людних місцях і пропонував освіжити їхні напої. І Кітті О'Брайен, і Сара Шапіро прокинулися через кілька годин у власних будинках, не пам'ятаючи, що сталося. В обох випадках звинувачення були зняті.

Кітті О'Брайен так і не змогла оговтатися від емоційної травми. Через кілька місяців вона покінчила життя самогубством, що стало кінцем для цієї справи.

Ні, не зовсім кінцем.

Вона знайшла в Інтернеті статтю про батька Кітті, Гаррі О'Брайена, який погрожував убити Скенлона. На фотографії вона побачила бездонну скорботу на обличчі Гаррі, запалі очі, сповнені втратою. Це зображення настільки зачарувало її, що вона ледве помітила, як Луїза поклала звіт про розтин Скенлона на її стіл і тихо вийшла.

Гаррі О'Брайен. Чому ваше обличчя здається мені знайомим?

Вона відкрила звіт і прочитала опис поранень Скенлона. Доктор Брістоль нарахував п'ятнадцять ножових поранень різної глибини в грудях і спині. Вона перегорнула до висновків і була вражена заявою Брістола:

"Судячи з різної ширини й глибини ран, схоже, що було використано щонайменше два окремих леза."

Шалений напад. Два різних ножі.

Наскільки їй відомо, знаряддя вбивства не було знайдено. Її власний набір кухарських ножів був конфіскований поліцією Бостона і зараз знаходиться на дослідженні в криміналістичній лабораторії. Чи могла вона це зробити? Знову і знову встромляти лезо в груди й спину Скенлона? Вона знала, що під впливом препарату "Амбієн" пацієнти можуть керувати автомобілем, їсти, поводитися цілеспрямовано, що дозволяє їм здаватися повністю притомними, але прокидатися без згадки про те, що вони робили.

Чи могла вона під впливом рогіпнолу виконувати подібні автоматичні дії? Чи якийсь монстр з її ідентичності, випущений з найтемнішої підсвідомості, виринув і взяв контроль над нею?

Може, я не так вже й відрізняюся від своєї матері.

Приголомшена такою можливістю, вона заплющила очі, полюючи за найменшою тонкою ниточкою спогадів. Мигтіло світло, чувся голос, далекий, як відлуння. Але нічого твердого, нічого, за що вона могла б вхопитися і втриматись.

Якщо я вбила його, чи впізнаю я місце, де це сталося?

Вона ледь прошепотіла на прощання Луїзі, коли виходила, і знову відчула, як колеги дивляться на неї, можливо, запитуючи, чи змогла б вона це зробити. Навіть вона не знала відповіді.

Був теплий літній вечір, і коли вона прибула до парку Олмстед, то побачила бігунів, які старанно бігли вздовж набережної, і пари, що ніжилися на березі ставка Леверетт. Вона пішла стежкою вздовж річки Мадді до місця, де, згідно зі звітом про розтин, було знайдено тіло. Знайти це місце було неважко: яскрава стрічка з місця злочину все ще колихалась в заростях чагарнику. Вона впізнала лавку на березі річки й ту саму пару дерев, які бачила на фотографіях з місця злочину. Паралельні виїмки в ґрунті позначали сліди від нош, які несли тіло на берег річки, і вона втупилася в розбурхану землю, на якій були сліди приходу і відходу персоналу на місці злочину.

Згідно зі звітом про розтин, на Скенлона напали на асфальтованій доріжці. Потім його тіло скотили вниз по крутому березі й приземлилося неподалік від краю річки, де каміння було забарвлене в коричневий колір. Вона подумала, що саме там він стік кров'ю до смерті. Але тут, на цій доріжці, де вона зараз стояла, його зарізали.

Вона заплющила очі та спробувала уявити, як це місце виглядало б у темряві. Намагалася витягти з пам'яті хоч якийсь спогад про те, як вона тут була. Про те, як тримала ніж і занурювала його знову і знову в плоть.

Хрускіт гілки змусив її розплющити очі. Вона обернулася і побачила за кілька десятків метрів від себе чоловіка, який стояв серед дерев. Чи був він там весь цей час? У своїй цілеспрямованій гонитві за місцем злочину вона просто не помітила його? Раптом вона помітила, як тихо було на цій ізольованій ділянці набережної. Ні бігунів, ні прогулянкових пар. Тільки вона і цей чоловік, який зараз дивився на неї крізь дерева.

Він рушив до неї, і коли вийшов з тіні на сонячне світло, то вона побачила, що його волосся сиве, а хода схожа на ходу людини з хворим стегном. Більше не боячись, вона залишилася на місці, поки чоловік повільно наближався до неї.

"Ви з поліції?" - вигукнув він.

"Ні. Ні, я просто прийшла подивитися..."

"Тоді ви чули про це. У суботу ввечері тут було вбито людину. Це було у всіх новинах." Він зупинився біля неї, втупивши погляд у річку вниз. "Подумати тільки, це сталося прямо тут, внизу".

Вона вивчала його, і раптом зрозуміла, чому він виглядає знайомим. "Ви - Гаррі О'Брайен", - сказала вона.

Здивований, він подивився прямо на неї, і їй здалося, що вона побачила схожий спалах впізнавання в його очах. Але це було неможливо, вони ніколи не зустрічалися. "Звідки ви знаєте моє ім'я?" - запитав він.

"Я знаю, що ваша дочка була однією з його жертв". Вона показала жестом вниз, де було знайдено тіло Скенлона. Я читала статтю в "Глоуб". Як ви погрожували йому, після того, як вона..." Її голос обірвався.

Він закінчив болісну думку за неї. "Після того, як вона наклала на себе руки".

"Мені дуже шкода, містере О'Брайен. Я не можу уявити, як це жахливо - втратити дитину".

"Ніхто не може. Поки це не станеться. Тоді це все, про що ти думаєш, все, що ти відчуваєш." Він дивився вниз на річку. "Я прийшов сюди, щоб плюнути на його могилу. Це робить мене жахливим?"

"Це робить вас скорботним батьком".

Він кивнув, і його худі плечі опустилися. "Це не так добре, як я думав, знати, що він мертвий. Все, що я відчуваю - це... полегшення". Він подивився на неї, і вона знову відчула той дивний шок впізнавання. *Звідкись я знаю цього чоловіка. І я думаю, що він знає мене.*

"Чому ви тут?" - запитав він.

"Я хотіла побачити місце, де він помер".

"Ви знали його?" Він зробив паузу. Запитав, тихо: "Вас цей виродок теж скривдив?"

Вона не відповіла, але була впевнена, що він побачив відповідь на її обличчі. *Так, він зробив мені боляче. Питання в тому: Чи зробив я йому боляче?*

"Насолоджуйтеся цим моментом", - сказав він. "Смерть монстрів завжди слід святкувати. Я боявся, що не доживу до цього, але ось я тут. Поки він горить у пеклі".

Останні три слова зачепили нерв впізнавання. Не тільки слова, але й голос, сповнений люті. Вона чула його раніше.

"Вибачте", - пробурмотіла вона, відходячи назад. Він дивився прямо на неї, його очі були прикуті до її обличчя. Занадто багато побачив.

З-за повороту з'явилася пара бігунів, які, відсапуючись, прямували до них. Тоді Мора вирішила втекти. Швидко пішла геть, повертаючись до ставка Леверетт. До інших людей. Лише одного разу вона зупинилася, щоб озирнутися, і побачила, що він стоїть там, де вона його залишила, але його очі все ще були прикуті до неї.

Вона поїхала прямо додому, руки тремтіли, коли вона стискала кермо. Лише коли вона опинилася в гаражі, двері якого надійно зачинилися, її дихання почало вирівнюватися, а серце сповільнюватися.

Усередині будинку, перше, що вона зробила, це зателефонувала Джейн. "Гаррі О'Брайен", - сказала вона. "Ви його допитали?"

"Звісно, що так", - відповіла Джейн. "Звідки ти взагалі знаєш про О'Брайена?"

"Я знаю, що він колись погрожував Скенлону. Це потрапило в газети, після самогубства Кітті О'Брайен. Джейн, я думаю, що він причетний до цього. Я впізнала його голос."

"Ти говорила з ним? Якого біса ти робиш, втручаєшся у розслідування?"

"Ми зустрілися випадково, в парку Олмстед. Я пішла на місце злочину, щоб перевірити, чи не пригадую я чогось, і О'Брайен був там. Ми перекинулися кількома словами, і у мене був цей раптовий спалах впізнавання. Я чула його голос раніше, Джейн. Можливо, це було тієї ночі".

"У суботу?"

"Це можливо, чи не так? Незважаючи на те, що я багато чого не пам'ятаю, можуть бути окремі фрагменти, які я зберегла. Обличчя, голос."

"Це не міг бути О'Брайен тієї ночі. У нього є алібі."

"Ви абсолютно впевнені, що воно справжнє?"

"Він відвідував подругу у Свампскотті. Ми з Фростом опитали її, і вона клянеться, що О'Брайен був у неї вдома до півночі".

"Їй можна вірити?"

"Вона архітектор. Її мати теж була там тієї ночі. Судячи з усього, вечір був своєрідною спробою звести маму з Гаррі. Вона надійна, Мора".

Але навіть поклавши слухавку, Мора не могла позбутися впевненості, що того вечора вона чула голос Гаррі О'Брайена. Вона сіла на диван у вітальні й розслабилася на подушках, намагаючись викликати інший спогад.

Тут вона прокинулася недільного ранку. Напередодні хтось поклав її на цей диван. Чи були сказані слова, які вона могла б ще пам'ятати? Вона заплющила очі. Пролунав дзвінок у двері. Вона випросталася, серце гупало в грудях. Вона змусила себе піднятися з дивана і зазирнула крізь скляну панель. На ганку стояла темноволоса молода жінка, гарненька і мініатюрна. Мора глибоко вдихнула і відчула, як напруга покидає її.

Вона відчинила двері. "Так?"

"Вибачте, що турбую вас, - сказала жінка, - але я намагаюся знайти будинок Девіда Чатворта. Я знаю, що він живе десь тут, але мій мобільний телефон щойно розрядився. Чи можу я позичити у вас телефонну книгу?"

"Звичайно. Зачекате", - сказала Мора. Вона попрямувала до кухні, де тримала телефонний довідник.

Вона пройшла лише половину коридору, коли почула, як раптово грюкнули вхідні двері.

Позаду неї почулися кроки.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Джейн сиділа за своїм столом, стурбована розмовою з Морою. Спалах впізнавання - так Мора описала свою реакцію на О'Брайена, впевненість у тому, що вона з ним зустрічалася. Але це не могло статися в суботу ввечері, тому що О'Брайен був у будинку своєї подруги у Свампскотті.

Вона дістала свою папку з матеріалами про їхню розмову з Монікою Варгас, жінкою, яку О'Брайен відвідував. Тридцятип'ятирічна архітекторка, вона жила сама у вражаючому будинку з видом на море. Вона була впевнена щодо візиту О'Брайена, розповіла Джейн і Фросту, що О'Брайен приїхав близько шостої вечора, повечеряв з Монікою та її матір'ю, і вони втрьох дивилися DVD-диски з Вуді Алленом. Близько опівночі О'Брайен пішов з дому. Моніка запропонувала поліції номер телефону своєї матері, якщо їм знадобиться додаткове підтвердження.

Так, надійне алібі.

Але тепер, повертаючись до тієї розмови, Джейн пригадала деталі про Моніку, які раптом здалися їй важливими. Її врівноваженість, її краса. Приваблива жінка-професіонал, упевнена в собі та успішна. Як Сара Шапіро та Кітті О'Брайен. Як Мора Айлс. Вона повернулася до комп'ютера і вже збиралася перевірити інформацію про Моніку Варгас, коли у неї задзвонив телефон.

"Ми нарешті отримали доступ до TracFone Скенлона", - сказала Фрост.

"У нас є доступ до його дзвінків?"

"У нас є все. І ти не повіриш, що тут є".

Вона побачила хвилювання на обличчі Фроста, коли увійшла до криміналістичної лабораторії. Він сидів перед екраном комп'ютера, а принтер друкував сторінки документів. "Він майже не дзвонив з цього телефону", - сказав він. "Але використовував його для надсилання текстових повідомлень". Він вказав на екран комп'ютера. "Ми маємо їх усі тут, за останні чотири роки. Близько дванадцяти. І всі вони були відправлені одному і тому ж одержувачу".

Джейн насупилася, дивлячись на дату останнього повідомлення. "Скенлон відправив одне в суботу ввечері. О пів на дев'яту вечора."

"Поглянь, що він написав". Фрост натиснув на тіло тексту, і з'явилося одне речення. Це була адреса в Брукліні. Мори.

"Так Скенлон повідомляв своєму напарнику, де шукати наступну жертву", - сказала вона і схвильовано поплескала Фроста по спині. "Ми знайшли другого злочинця!"

"Зачекай. Ти маєш побачити дещо інше. Інші повідомлення". Він прокрутив список вниз. "Бачиш дати? Ось це, вісімнадцять місяців тому, відповідає нападу на Сару Шапіро. А це, незадовго до цього, Кітті О'Брайен".

"Отже, у нас є запис кожного нападу. Адреса кожної жертви."

"Так. Тепер поглянь на це." Він натиснув на повідомлення дев'ятимісячної давнини.

Джейн втупилася в адресу. Свомпскотт. "Це Моніка Варгас! Вона теж була жертвою?"

"Тільки вона ніколи не повідомляла про це", - сказав Фрост.

"А Джулія Чан, жінка, яка забезпечила Сарі Шапіро алібі? Її адреса теж тут. Якимось чином цим жінкам вдалося зв'язатися. Вони знайшли одна одну. У нас тут ціле гніздо жертв, і вони покривають одна одну. Ми не можемо довіряти нічиєму алібі."

"Це означає, що Гаррі О'Брайен міг вбити Скенлона. Він міг бути... о Боже." Джейн вихопила свій мобільний.

"Що?"

"Мора говорила з Гаррі О'Брайеном сьогодні ввечері. Вона впізнала його."

"А він знає про це?"

Джейн поклала слухавку. "Вона не відповідає на дзвінки."

Коли вони під'їхали до будинку Мори, було вже темно. Усередині не горіло світло, а входні двері були незамкнені. Джейн і Фрост подивилися один на одного, похмуро визнаючи, що на них цілком могло чекати. Вони обидва витягли свою зброю, і Джейн штовхнула двері. Вона пішла першою й увійшла до вітальні.

Раптом загорілася лампа. Джейн завмерла.

Гаррі О'Брайен стояв, тримаючи Мору, як щит, перед собою, приставивши пістолет до її скроні.

"Кинь пістолет, О'Брайене!" наказала Джейн, направивши зброю на нього. Вона почула, як Фрост підійшов до неї, побачила його пістолет, затиснутий в обох руках.

"Ми не хочемо жорстокості, детективе", - сказав інший голос, і Джейн здивовано подивилася на Сару Шапіро, яка піднялася на ноги з крісла.

"Гаррі просто хоче залагодити справу раз і назавжди."

"Вбиваючи свідка?" - запитала Джейн. "Єдину людину, яка пам'ятає, що він був тут тієї ночі?" Вона подивилася на О'Брайена. "Ви переслідували

Скенлона. О, це було в ім'я правосуддя, я розумію. Покидьок заслуговував на смерть, і будь-який присяжний буде співчувати".

"Я не хочу до в'язниці", - сказав він.

"Треба було думати про це перед тим, як його вбивати".

"Хіба?" Він похитав головою. "Я ж казав вам, я був з подругою тієї ночі".

"Вона покриває тебе. Це алібі розвалиться."

"Ні, не розвалиться. Ми збудували фортецю, детективе. Ви просто ще не усвідомили цього, бо не закінчили свою роботу."

"Я знаю, що ви всі тут заодно. І я знаю, що це не допоможе вашій справі".

Вона стиснула руків'я Глока. "Кинь зброю."

"Навіщо? Мені нема чого втрачати."

"Своє життя?"

О'Брайен гірко засміявся. "Моє життя закінчилося. Воно закінчилося, коли померла Кітті. Я просто доводжу до кінця незавершені справи."

"Як Скенлон?"

"І його напарник".

Він знає, що є ще один чоловік. "Ми знайдемо цього напарника, Гаррі. Присягаюся, знайдемо. І він заплатить."

"О, я знаю, що ви його знайдете."

"Кинь зброю і ми поговоримо. Ми будемо працювати над його пошуком разом. Ми побачимо, як як буде здійснено правосуддя."

Здавалося, він зважував її слова, і вона побачила боротьбу в його очах. Нерішучість. "Воно ніколи не приходить вчасно", - тихо сказав він.

"Що не приходить?"

"Правосуддя. Іноді його треба підштовхнути". З цими словами він штовхнув Мору так сильно, що вона впала на диван. Він підняв пістолет, і ствол був спрямований прямо на Джейн.

Постріли пролунали, коли Джейн і Фрост відкрили вогонь. Кулі влучили О'Брайену в груди, відкинувши його назад до книжкової шафи. Він нахилився і якусь мить дивився на них, на його губах з'явилася дивна посмішка, а пістолет вже випав з його руки. Він повільно сповз на підлогу, а Сара впала на коліна поруч з ним, ридаючи й волаючи.

Він не зробив жодного пострілу.

Мора присіла над тілом, намацала пульс і почала робити штучне дихання. Але, дивлячись в очі О'Брайена, Джейн побачила, як світло згасає. І вона зрозуміла, що рятувати вже нікого.

Через день вони знайшли тіло.

Вони відстежили одержувача текстових повідомлень Скенлона, і це привело їх до красивого ньютонського будинку Вільяма Хіткота, сорока двох років. Там вони знайшли містера Хіткота, який лежав на водійському сидінні свого сріблястого "Mercedes", що був припаркований у гаражі. Він був мертвий вже кілька днів, а це означало, що він цілком міг померти тієї ж ночі, що і Скенлон. Причина смерті була одразу ж очевидна: один постріл у праву скроню. У його руці був пістолет Smith & Wesson калібру 9 мм, який, за повідомленнями, був викрадений у Маямі рік тому.

У багажнику "Mercedes" лежав поліетиленовий пакет з двома кухарськими ножами, обидва вкриті засохлою кров'ю.

Майже напевно це була кров Скенлона, подумала Джейн, спостерігаючи за тим, як команда криміналістів маркувала докази. Жодна справа не могла бути краще завершена. Всі докази були там, щоб допомогти поліції зробити очевидний висновок: Хіткот зарізав Скенлона в Олмстед парку, а потім поїхав додому і наклав на себе руки. За один кривавий вечір два хижаки зустріли свій кінець.

Джейн ні на секунду не повірила в це, так само як і Мора.

Вони стояли разом на під'їзній доріжці Хіткота, дивлячись, як евакуатор поліції Бостона від'їжджає з "Mercedes", що прямував до криміналістичної лабораторії. Був пізній вечір, насувалися темні хмари, і повітря здавалося колючим від наближення грому.

Але для Мори гроза вже минула. "Гаррі був героєм, Джейн", - сказала вона. "Він ніколи не хотів мене скривдити. Він прийшов до мене додому без жодного набою в пістолеті".

"Ми цього не знали. У нас не було вибору."

"Звичайно, у вас не було вибору. Це мало статися саме так. Він хотів піти з життя з великим розголосом, щоб про його доньку пам'ятали. І йому не довелося б відповідати на жодні запитання". Мора зробила паузу. "У нього був рак".

"Гаррі сказав тобі це?"

"Ні. Доктор Брістоль зробив розтин сьогодні вранці. Тіло Гаррі було усіяне пухлинами. Думаю, він знав, що помирає, і вибрав такий спосіб, щоб покінчити з цим".

Залишивши мене з кошмарами, подумала Джейн, дивлячись на небо, що темніє. Забрати життя людини залишає пляму на твоїй душі, навіть якщо ти змушена це зробити. Навіть якщо людина, яку ти вбиваєш, хоче, щоб ти натиснула на курок.

"Ми знаємо, що це була змова", - сказала Джейн. "Гаррі й інші жертви, вони спланували це разом. Вони прикривали один одного. Наскільки мені відомо, кожен з них по черзі наносив удари ножом Крістоферу Скенлону. П'ятнадцять ножових поранень, двома різними ножами? І жодного відбитка пальця". Джейн розчаровано зітхнула. "Я знаю, що сталося, я просто не можу цього довести".

"А ти справді хочеш?"

"Це ти завжди зациклюєшся на фактах, на правді. Але ти хочеш ігнорувати правду в цій справі?"

"Я теж могла стати жертвою. Лежала, мов безпорадна здобич, накачана наркотиками та розкладена на дивані, де зі мною могли зробити все, що завгодно. Але цього не сталося, тому що вони зупинили це. Я не знаю, хто з них був у моєму будинку і скільки їх було. Знаю лише, що цього разу жертви дали відсіч. Вони зловили та вбили двох монстрів". Мора дивилася прямо на неї. "І вони врятували мене".

Можливо, це вартує більше, ніж будь-яка правда, подумала Джейн, дивлячись, як Мора сідає у свій "Lexus" і їде геть. І вона згадала слова Гаррі О'Брайена: "Правосуддя. Іноді його треба підштовхнути." Що ви й зробили, містере О'Брайен. Саме так.